

ŞEHR-İ RAMAZAN

ÖZLÜCE NURETTİN TOPÇU KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ RAMAZAN YAYINIDIR

RAMAZAN BİR RİCAT /AHMET MURAT

Eşyadan bir ricattır. Bakın, nesnelere gözümüzde eski anlamını kaybediyor. Oruçla şeffaflaşan bedenimiz yepyeni dikkatler kazanıyor. Ezanı yeniden fark ediyor mesela, demek ki işitmemizde bir tazelik var. Kokular değişiyor sonra. Görüş alanımıza girenler ve görüş alanımızdan çıkanların kadrosu da. Eşya, biz yemedikçe, içmedikçe, uyumadıkça geriliyor; ruh, kazandığı yeni güçle serpiliyor. Ezanı işiten artık candır. Can, kulağını açmış, kaybettiği bütün sesleri derlemek için harekete geçiyor. Ruh, o devrik kral, aylarca beklediğine geldiğinin farkında olarak, ağır ağır geri dönmeye başlıyor. Minarelerden dökülen salâları içine çekiyor; ayetler onun pazularına kan taşıyor; ism-i celal anıldıkça, ruhun gözlerinde bir parıltı. Ne oldu da böyle oldu?

RUH UYANIYOR

Beden maddesinden yongalar etrafa saçıldıkça ve böylece bizi dünyalı kılan çeperimiz aşındıkça, madde ötesiyle aramızdaki sınır da inceliyor. Ruh, kafesine vuran gün ışığıyla uyanıyor. Keskin gözlerini ışığın geldiği yere dikmiş, şimdi daha da yakından hissettiği kanatlarına ilk hareketlerini vermek için hevesle doluyor. Ne oldu da böyle oldu, söyle! Fiilden ricattır Ramazan. Evet, olan budur. Daha az etme eyleme, daha az yapma, daha az varlık gösterme zamanıdır. Varlığı azaltmanın ve yokluğu çoğaltmanın saltanatı başlamıştır. Yetişir, çok eyledik. On bir ay boyunca, her meseleyi çözdük, her işin altından kalktık, o işi kopardık, peki, aferin bize. Bir isim yaptık, görevi tamamladık, projeyi bitirdik; anlaşıldı, tebrikler. Ama artık, yemeyip içmeyerek, bir şey yaparak değil yapmayarak, gönüllü bir eylemsizlik sınırında durarak, "ben"i zayıflatmanın vakti geldi. Başarılı olmanın sırası değil. Parlak ve zeki, atak ve cevval olmanın yeri değil. Şimdi süngüyü düşürmenin, "ben"e kendisine dair bir tereddüt aşılmanın, "ben"in hayatında bir sektenin vakti. Yaptığını üstüne almamanın, Büyük Yapıcı'yı sezmenin, bütün fiilleri dolduran kudretin sahibini selamlamanın vakti. Miskin Yunus olmanın, o güçlü güçsüzlüğün, o kudretli zayıflığın, zenginliği çağıran o fakru zaruretin, tam vakti.

SUSMAYLA DOLU BİR KONUŞMA

Susmaya bir ricattır ramazan. Dil yeni tatları sezdi. Kendi seçtiği kelimelerini değil, O'nun kelimelerini kullanarak konuşmayı, yani aslında konuşmamayı, aslında O'nun kelimelerine, ayetlerine ağız olarak, susmayla dolu bir konuşmayı tattı. O'nun ayetlerini okumak, O'nun adını anmak, konuşmak mıdır hakikaten? O'ndan ödünç alınmış kelimelerle, konuşmayı bastırmak değil midir? Ve yine aslında, kendi konuşmanı bastırarak, dipte O'nun konuşmasını dinlemekten başka bir şey midir? Tek konuşanın O olduğu bir dünyada olduğumuzu, susarak anlayabiliriz.

Camiye ricattır. "Allah'a firar ediniz" buyruğunun aklımıza hemen getirdiği yerdin onun evi. O evde bizi kim bekliyor?

O ev ki, onun haşmet ve cemalinden dolayı titreşen bir havayla dopdolu. Avluda bir güvercin, güvercinde bir fikir. Şadırvanda bir ihtiyaç, ihtiyarda bir gönül. Minarede bir ezan, ezanda bir rüzgâr. Hepsi, herkes, canlısıyla cansızıyla bütün cemaat, onun gönderdiği şu hediye günlere teşekkür etmek için mahcup, mutmain, dilsiz, yine onun kapısında sıraya giriyor: Teşekkür ederiz şu vakitler için sana. Açlık için, susuzluk için, lokma için, yudum için teşekkür. Sana senin için teşekkür ederiz.

ASLİ VATANA RİCAT

Ramazan, büyük ve kitlesel cezbemiz. Hepimiz, her şey bir ay boyunca ilahi huzura doğru sürükleniriz. Ramazan'da yer çekimi azalır. Açlık ve susuzlukla yükler atılır, vermek ve paylaşmakla hafiflenir ve ruha atılan bu kemendin ardı sıra yükseliriz. Ramazan asli vatana ricattır, silâi rahimdir, kayıp aileyi bulmaktır. Döndüğü yeri ruh yadırgamayacaktır. Ruh orada çok derin bir hatırayı yâd eder gibi mutmain ve suskundur. İçinde, içinin içinde bir çağrı çınlar. Adını koymaya bile gerek duyulmayacak cinsten bir yakınlık ruhu karşılaşmış ve ona o güne kadar gizli kalmış bütün gerçekleri anlatmıştır: O aslında dünyalı değildir. Hoş geldin sultan ay! Hoş geldin insan!

BİR AYET

O tövbekârlar, ibadet edenler, hamdedenler, dünyada yolcu gibi yaşayanlar, rükûa varanlar, secde edenler, iyiliği teşvik edip kötülükten alıkoyanlar, Allah'ın sınırlarını gözetenler; müjdele o müminleri!

Tevbe / 112. Ayet

BİR HADİS

"Cennette reyân denilen bir kapı vardır ki, kıyamet günü oradan ancak oruçlular girecek, onlardan başka kimse giremeyecektir. Oruçlular nerede? diye çağrılır. Onlar da kalkıp girerler ve o kapıdan onlardan başkası asla giremez. Oruçlular girince o kapı kapanır ve bir daha oradan kimse girmez."

(Buhârî, Savm 4; Müslim, Sıyâm 166)

BİR ŞİİR

N'oldu bu gönlüm, n'oldu bu gönlüm
Derd ü gamla doldu bu gönlüm
Yandı bu gönlüm, yandı bu gönlüm
Yanmada derman buldu bu gönlüm.

Yan ey gönül yan, yan ey gönül yan
Yanmadan oldu derdine derman
Pervane gibi, pervane gibi
Şem'ine aşkın yandı bu gönlüm.

Gerçi ki yandı, gerçeğe yandı
Rengine aşkın cümle boyandı
Kendi de buldu, kendi de buldu
Matlabını hoş buldu bu gönlüm.

Sevad-ı azam, sevad-ı azam
Belki oluptur arş-ı muazzam
Matlab-ı canan, matlab-ı canan
Olsa acep mi şimdi bu gönlüm.

el-Fakru fahrî, el-fakru fahrî
Demedi mi ol Âlemler Fahri
Fahrini fakrin, fahrini fakrini
Mahv u fenada buldu bu gönlüm.

Bayramı imdi, bayramı imdi
Bayram edersin yâr ile şimdi
Hamd ü senâlar, hamd ü senâlar
Yâr ile bayram kıldı bu gönlüm.

Hacı Bayram-ı Veli

16 MART CUMARTESİ

İMSAK VAKTİ :05.43

AKŞAM/İFTAR VAKTİ: 19.18